

Μαργαρίτα Φρανέλι

Κειμενογράφος στο χώρο της διαφήμισης, επιλέγει να εκτεθεί με ένα θέμα αντλημένο από τις οικογενειακές σχέσεις

Μαργαρίτα Φρανέλι
**Μαμά, κι εγώ
δεν σ' αγαπώ**

Πατάκης, 2009
σ. 112

Από πότε και γιατί γράφεις;

Γράφω εδώ και πολλά χρόνια, στην αρχή για να με διαβάσουν και να μεγαλώσω μια ώρα αρχύτερα, κι ύστερα για να μη με διαβάσουν (υπάρχουν τόσοι μεγάλοι συγγραφείς εκεί έξω!): προσδοκούσα απλώς να αδειάσω στο χαρτί πράγματα που δεν άντεχα να κουβαλώ μέσα μου.

Συνήθως έγραφα για να σπάσω κάποιο ψυχικό απόστημα, για να ρίξω στο χαρτί το πύον –δίκην μελάνης– και να πρεμήσω. Μετέφερα έτσι το οίδημα από το άυλο-ψυχικό στο χάρτινο-υλικό πεδίο, και αυτό μου ακούσε. Για πάρα-πάρα πολλά χρόνια, η εικόνα του αναγνώστη, του ξένου βλέμματος πάνω στα κείμενά μου, ισοδυναμούσε με τη βεβίλωση ενός πράγματος που πάντα ήθελα να προφυλάσω, αλλά σπάνια –για άλλους όμως λόγους– κατάφερνα: του εσωτερικού μου κόσμου.

Γιατί, λοιπόν, μετά τα σαράντα, αποφάσισες να δημοσιεύσεις; Τι είναι για σένα το *Μαμά, κι εγώ δεν σ' αγαπώ*;

Μέχρι σήμερα έχω κάνει διάφορες ετερόκλητες σπουδές –μηχανικού, φιλολογίας και πάλι φιλολογίας– διάφορα ετερόκλητα επαγγέλματα –σχεδιάστρια έργων οδοποιίας, γραμμα-

τέας, καθηγήτρια, μεταφράστρια, επιμελήτρια κειμένων, κειμενογράφος στη διαφήμιση, στέλεχος δημιουργικού, και πάλι κειμενογράφος. Εφτασε πια η ώρα να παραδεχτώ ότι η βεβήλωση του εσωτερικού μου κόσμου δεν συντελείται από το βλέμμα των άλλων, αλλά από την απουσία ακόμα και του δικού μου βλέμματος: ότι οποιαδήποτε άλλη (βιοποριστική) απασχόληση πριονίζει το χρόνο που θα ήθελα να αφιερώνω στη λογοτεχνία, καλουπιάζει τις γλωσσικές μου αναζητήσεις, κλαδεύει τη ζωή μου. Εφτασε η ώρα να κλείσει λογοτεχνικά ένας κύκλος που άνοιξε τεχνολογικά. *Το Μαμά, κι εγώ δεν σ' αγαπώ*, εκτός από ένα μαχαίρι στο κόκαλο της ενδοοικογενειακής ψυχικής κακοποίησης, εκτός από ένα επαρκές υποκατάστατο ψυχοθεραπείας, είναι για μένα κι ένα μήνυμα σε μπουκάλι στον ωκεανό της σύγχρονης βιβλιοπαγωγής. Εύχομαι να διαβαστεί τόσο, ώστε τον τίτλο της πρωτοεμφανιζό-

μενης να μην ακολουθήσει ο τίτλος της πρωτοεξαφανιζόμενης...

**Υπάρχει γυναικεία λογοτεχνία;
Τοποθετείς τον εαυτό σου στις
τάξεις της;**

Υπάρχει η πουριτανική, φασόν λογοτεχνία από τη μία και η ανατρεπτική, απελευθερωτική λογοτεχνία από την άλλη. Η διαχωριστική γραμμή μπαίνει ανάμεσά τους, όχι ανάμεσα στους δημιουργούς των δύο φύλων. Επιθυμώ να υπηρετήσω τη δεύτερη κατηγορία, επειδή –και κυρίως γι' αυτό– απεχθάνομαι την πρώτη. Άλλωστε πάντα προτιμούσα το μωβ από το ροζ. Μωβ γράφει η Δούκα, η Καρυστιάνη, η Μιχαλοπούλου, ροζ αρκετοί που το όνομά τους παίρνει άρθρο γένους αρσενικού.

Το χρώμα δεν χαρακτηρίζει το φύλο, χαρακτηρίζει το ύψος, το πλάτος και το βάθος της αφήγησης. Το χρώμα δεν χαρακτηρίζει καν το πόσα πούλας: μόνο το πόσα ξεπουλάς... ☐